

ПОЛІРАДИКУЛОНЕВРИТ СОБАК

Федорович В.Л., Слівінська Л.Г., Федорович Н.М.

Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З.Гжицького, Львів, Україна, hypiatr@gmail.com

Пошкодження периферичних нервів, що призводять до тетраплегії собак останнім часом реєструються частіше. Найбільш поширеним захворюванням серед поліневропатій є полірадикулоневрит. Дано патологія характеризується раптовим генералізованим пошкодженням, переважно запального типу, периферичних нервів і центральних нервових корінців.

У ветеринарній літературі описаний гострий полірадикулоневрит собак під назвою “параліч кунхаундів” (Coonhound paralysis). Тригерним агентом для цього є антиген, що міститься в слині єнота, який ініціює патологічну імунну відповідь, тобто “параліч кунхаундів” розвивається через іммуноопосредованні реакції. Ідентичне захворювання також зустрічається у собак з Європи, які не мали контактів з єнотами, тому така патологія має назву гострий ідіопатичний полірадикулоневрит .

На сьогоднішній час точні причини полірадикулоневриту у собак залишаються невідомими. В якості етіологічних чинників розглядаються інфекційні, протозойні, інфекційно-алергічні агенти та аномальна імунна відповідь на вірусний або бактеріальний чинник. Але більшість науковців схиляються до думки аутоімунної етіології.

При полірадикулоневриті не виявлено статової, породної та генетичної схильності. Як правило захворювання зустрічається у дорослих собак. У котів зустрічається вкрай рідко.

Хворі собаки на початку захворювання втрачають здатність ходити, далі стояти, не в змозі лежати на животі, потім приймають бокове положення. При цьому вони спроможні підіймати голову та шию, в окремих випадках настає параліч шийних м'язів, що в цілому відмічається рідко. Часто за полірадикулоневриту розвивається зміна голосу – від гучного до тихого чи писклявого або ж повна його втрата.

Характерною особливістю даної патології є нормальне функціонування кори головного мозку. Ковтання, ковтальний рефлекс та робота стравоходу залишаються в нормі. Такі собаки самостійно п'ють воду, у них рідко розвивається гіпорексія або анорексія, хоча прийом їжі утруднений, особливо коли в патологічних процес втягається шия. При цьому собаки активні, температура тіла в нормі.

Дефекація, діурез та здатність рухати хвостом залишаються в нормі, оскільки корінці крижових та хвостових нервів відносно не пошкоджуються.

Через 10-14 діб після розвитку тетраплегії при пальпації м'язів виявляють їх атрофію.

Симптоми ідіопатичного полірадикулоневриту прогресують протягом перших 7 діб і можуть зберігатися 4-6 тижнів. Загрозою для життя у гострій фазі захворювання може бути параліч дихальних м'язів.

Діагностика ідіопатичного полірадикулоневриту ґрунтується на виключенні інших полінейропатій, такі як ботулізм, кліщевий параліч, ідіопатичний поліміозит, гострий рабдоміоліз, неоспороз (протозойний полірадикулоневрит) та *myasthenia gravis*.

При гостром ідіопатичному полірадикулоневриті результати лабораторного дослідження крові та рентгенографії залишаються в нормі. Аналіз спинномозкової рідини з поперекового субарахноїального простору виявляє збільшений вміст білка на фоні нормальног вмісту клітин. Ліквор досліджують з метою диференціальної діагностики мієліту.

Проведення МРТ рідко показане при пошкодженні периферичної нерової системи. У випадку полірадикулоневриту зміни спинного мозку будуть відсутні.

Ефективним методом для діагностики полірадикулоневриту є електроміографія (ЕМГ). Характерна зміни можна записати з п'ятого по сьомий день після початку захворювання, що потрібно враховувати при проведенні ЕМГ. В складних випадках необхідно проводити біопсію м'язів та нервів.

Специфічного лікування гострого ідіопатичного полірадикулоневриту у собак на сьогоднішній час не розроблено, глюкокортикоїди не проявляють терапевтичного ефекту. Перспективним є метод лікування високими дозами імуноглобулінів людей.

В цілому симптоматична терапія собак із гострим ідіопатичним полірадикулоневритом полягає у: запобіганні пролежням; зведення до мінімуму атрофії м'язів та контрактури; попередження інфекції сечовидільних шляхів; попередження пневмонії.

При виявленні етіологічного чинника застосовують специфічне лікування, наприклад сульфаніламіди за протозойного полірадикулоневриту. Більшість собак повністю відновлюються від полірадикулоневриту.